

Abstrakt

Tato práce tematicky spadá do druhého dílu knihy připravované doc. Jurkovou *Pražské hudební světy*, která věnuje modalitám vzpomínání. Tato práce se zabývá jedním z těchto módů, kterým je hudba jako médium vzpomínání. Jde o případovou studii, která zkoumá vzpomínání úzké skupiny lidí, která se kolem roku 2003 utvořila v pražském hudebním baru Woodstock. Centrálním pojítkem této skupiny, či termínem Thomase Turina, kulturní kohorty, byla západní populární hudba šedesátých let dvacátého století a bar, kde se tato skupina pravidelně scházela. Práce zkoumá, jak se členové dnes, kdy bar prošel řadou změn, ohlíží nazpět a sleduje dvě roviny, které jejich vzpomínky propojují, a to, jakou roli v nich hraje hudba. Za prvé jde o vzpomínky jednotlivců na dobu, kdy objevovali hudbu 60. let, a za druhé na „zlatou dobu“ baru v jeho počátcích. Podstatné je rozlišení mezi dvěma způsoby, kterými se lze obracet k minulosti skrze hudbu – revival, který je aktivistický a nostalgie, která je pasivní. Teoreticky se tato práce mimo klasický tříslůžkový model hudební antropologie Alana Merriama *music as culture* opírá o koncept Maurice Halbwachse kolektivní paměti. Odklání se ovšem od radikálního halbwachsovského anti-individualismu a s ohledem na současnější koncepty kolektivní paměti sleduje i individuálních rovinu vzpomínek – epizodickou paměť – kterými jsou ony kolektivní vzpomínky tvořeny. V tomto ohledu práce opírá i o některé poznatky a studie z oblasti psychologie a neurologie. Výsledný obraz, jež práce prezentuje, odhaluje hudbu ne jako téma, ale médium vzpomínání na období dospívání, ve kterém se vytváří nejen hudební identita jedince.